

ЕВРОПЕЙСКИ СЪЮЗ
ЕВРОПЕЙСКИ
СОЦИАЛЕН ФОНД

ОПЕРАТИВНА ПРОГРАМА
ДОБРО УПРАВЛЕНИЕ

ОБОБЩЕН АНАЛИЗ

НА РЕФОРМИТЕ В АДМИНИСТРАЦИЯТА,
ВЗАИМОДЕЙСТВИЕТО СЪС СОЦИАЛНО-ИКОНОМИЧЕСКИТЕ
ПАРТНЬОРИ В ПРОЦЕСА НА УПРАВЛЕНИЕ В
АДМИНИСТРАТИВНИТЕ СТРУКТУРИ, СРАВНИТЕЛНО
СЪПОСТАВЯНЕ СЪС СТРАНИ ОТ ЕС И ИЗСЛЕДВАНЕ НА
ОБЩЕСТВЕНИТЕ НАГЛАСИ И ОЧАКВАНИЯ

ЧАСТ ЧЕТВЪРТА

ИЗСЛЕДВАНЕ

на публикации в медиите и в социалните мрежи и
анализиране на нагласите на обществото и гражданите
към политиките за реформи в администрацията

ПРОЕКТ BG05SFOP001-2.025-0066-C01

„ДОВЕРИЕТО В АДМИНИСТРАЦИЯТА - ИНДИКАТОР И ГАРАНЦИЯ ЗА ДОБРО УПРАВЛЕНИЕ“

ВЪВЕДЕНИЕ

Общественото мнение у нас към работещите в държавната администрация е подвластно на няколко стереотипа. В някои отношения то наподобява предубежденията към ромите, които са нарочени за „мързеливи“ и „не работят“, „само крадат“ или „раждат деца, за да живеят от социални помощи“. С подобни митологеми е обраснала и администрацията, която винаги е „раздута“, в нея работят „хранени хора“, които „всъщност нищо не работят“, само „получават заплати, които ние им изкарваме“, защото са „калинки“ (прозвище за некомпетентност по името на печално известната с фалшивата си диплома Калина Илиева, която обаче беше ръководител на ДФ „Земеделие“, а не редови служител).

Дали от мързел да проверяват фактите, дали от дефицит на критично мислене или просто от желание да се харесат на аудиторията, но медиите ретранслират безкритично тези митологеми (почти е невъзможно да се намерят публикации, илюстриращи обратното), а често участват и в тяхното създаване.

В отношението към държавната администрация виждаме нагледно как работи матрицата на един феномен, описан от някои автори като „бедни срещу бедни“ или „работещи срещу работещи“. В същината му е стремежът да се настройват едни срещу други групи граждани със сходни проблеми, които не са на върха на обществената пирамида. Често и самите управляващи стимулират подобни разделения, за да не се търсят обществените недъзи в системни причини (примерно - начинът по който функционира държавата, регресивната данъчната система, ниската преразпределителна роля на държавния бюджет, вследствие на което почти всички публични сектори и публични услуги са недофинансирани и пр.), а неудачите да се обясняват с това, че някой е мързелив, корумпиран или не си върши работата. В медийни публикации се стига до твърдения, че съществуват нови класи – на всички работещи от една страна и на държавни служители от друга (e-vestnik)¹. Според медията, „калинкизираната“ администрация няма работа, а само получава, докато всички останали са „длъжници“ – плащат наеми, осигуровки и данъци.

¹ <https://e-vestnik.bg/33623/novite-klasi-na-dlzhnitsite-i-na-darzhavnite-sluzhiteli-na-kogo-mu-e-dobre-v-kriza/>
----- www.eufunds.bg -----

МЕДИИТЕ

АДМИНИСТРАЦИЯТА

Администрацията е ненужна

В безброй публикации е широко застъпена панацеята, че всичко ще се оправи, когато въведем митичното електронно правителство. Тогава досегът с омразната администрация няма да е необходим, връзката ще бъде опосредствана чрез екрани и монитори, респективно няма да има нужда от много служители. В целия процес някакви хора ще бъдат необходими главно да администратират процеса и да поддържат системите – това ще са ИТ-специалисти, символът на успеха в съвременното българско общество. Малцина си дават сметка, че досегът с администрацията в такава утопия може да заприлича на отношенията ни с редица компании, с които общуваме посредством кол-центровете. Връзката с тях е опосредствана дистанционно, често губим време за свързване с оператор, от който обичайно ще получим стандартизирани отговори. Подобна връзка е тотално дехуманизирана и подхожда повече на отношения между потребител и клиент, отколкото между гражданин и държава.

Подобни настроения имат корени в най-новата история на страната. С началото на промените към пазарна икономика в началото на 90-те години на 20 век стотици хиляди работещи губят постоянната си работа и остават на улицата. Голяма част от тези, които избират да не емигрират, попадат в мрежите на сивата икономика или стават „самоосигуряващи се лица“. Днес виждаме прякото следствие от генералната политическа линия през целия този период отговорността за благоденствието на обществото да се прехвърли от държавата към отделния индивид.

Мнозина от категорията „самоосигуряващи се“ всъщност не са се осигурявали за пенсия или, ако са го правили, то е на минимални нива, за да разполагат с малко по-високи чисти доходи веднага. Сега, когато такива хора се намират в края на професионалния си път и са изправени пред перспективата да мизерстват на старини, е логично да се чувстват неудовлетворени и да търсят виновник. Държавните служители са удобна мишена за техния гняв – работещите там имат това, което другите нямат. А именно – сигурност! Заплатите в администрацията може да не са високи, но чиновниците ги получават навреме, а освен това там няма сива икономика. „Скъсвахме се от работа, а сега тези „търтеи“ ще взимат по-добра пенсия от мен, който съм изкарвал и тяхната заплата! Заслужено ли е това, просто защото няха късмета и връзките да бъда на тяхно място?!“

200 хиляди или 400 хиляди са чиновниците

Митът, че администрацията е безбройна, попива в благодатната почва на такива настроения. Много често дори и в авторитетни медии се смесват понятия като държавна администрация, работещи в държавни фирми или на държавна работа. Слага се знак за равенство между държавен служител и всеки, който получава заплатата си през бюджета.

Подобна некомпетентност често идва от най-високи нива. Емблематичен е случаят с изявлението на съпредседателя на партия „Продължаваме промяната“ Асен Василев пред bTV от декември 2021 г., с което той анонсира предстоящото съкращение на 30 000 души² от държавната администрация като част от програмата на формиращата се коалиция с „Демократична България“, БСП и „Има такъв народ“. По думите на Василев това е около 15% от администрацията, което означава, че, според него, тя е с численост от около 200 000 души.

В действителност по това време общият брой на държавната администрация е 143 381 души по щат, от които 131 970 са реално наетите при 11 411 свободни места. Факт, с който Василев би трябвало чудесно да е запознат, тъй като съвсем доскоро е бил служебен министър на финансите.

Изявлението се превръща във водеща новина за останалите медии, като повечето се задоволяват да цитират казаното от Василев, но някои и творчески го доразвиват - „Асен Василев обеща да съкрати 30 000 чиновници“ (economic.bg)³; „Асен Василев: До края на 2022 г. ще намалим държавната администрация с 15%“, („Офнюз“)⁴; „Новото правителство ще уволни 30 000 души от държавната администрация“ (fakti.bg)⁵; „В Холандия администрацията била 25 000, а в България – 200 000, цели дирекции произвеждали мистика“ („Флагман“)⁶ и пр. Единствените, които аргументирано опонират на твърденията на Василев са представители на синдикатите⁷⁸. Това, което медиите правят в най-добрия случай, е да отразят полемиката между двете страни, без да направят собствена проверка на фактите и да влязат във функциите си на „четвърта власт“. Разбира се, на страниците им са си проправяли път и по-бомбастични

² <https://btvnovinite.bg/predavanja/120-minuti/asen-vasilev-predvizhda-se-15-sakrashtavane-v-darzhavnata-administracija-do-kraja-na-2022-g.html>

³ <https://www.economic.bg/bg/a/view/sykrashtavat-dyrjavnata-administracija-s-15-do-kraja-na-2022-g>

⁴ <https://offnews.bg/politika/asen-vasilev-do-kraia-na-2022-g-shte-namaliz-darzhavnata-administrat-766186.html>

⁵ <https://fakti.bg/bulgaria/634947-novoto-pravitelstvo-shte-uvolni-30-000-dushi-ot-darjavnata-administracia>

⁶ <https://www.flagman.bg/article/269787>

⁷ <https://www.24chasa.bg/bulgaria/article/10473607>

⁸ <https://www.economic.bg/bg/a/view/ministerski-trikove-po-verojatno-e-administracijata-da-narasne>

твърдения от тези на Асен Василев, като в някои публикации „броят“ на държавните служители е стигал и до... половин милион!

Всъщност държавните служители са последните, които могат да разчитат на съчувствие от страна на медиите. Показателна в това отношение е и публикация на българската редакция на „Дойче веле“ от 6 септември 2019 г.⁹ по повод подготвяния нов Кодекс за държавна администрация, в който се изисква служителите да отговарят на 11 изисквания за етикет и учтивост. „Не е ли ясно, че словосъчетанието „вежлива калинка“ е оксиморон?“, пита риторично авторът, слагайки знак за равенство между явно политически партийни назначения (т.нар. „калинки“) и цялата администрация!

И още от същата публикация: „В България има над 140 000 щатни места за държавни служители. Какво става с намеренията на г-н Дончев за оптимизиране и рационализиране на системата (планираната „първа вълна“ от съкращения в администрацията обхваща едва 1600 души)?“. Виждаме как нескрито се призовава за по-големи съкращения без никакво чувство на солидарност и емпатия, с робуване на някакви неясно какви статистически показатели и без никаква обосновка кой е оптималният брой държавни служители.

Интересно дали с такова бездушие авторът би призовавал към съкращаването на стотици, ако не и хиляди журналисти, коректори, фоторепортери, кореспонденти и др. сътрудници на медиите, което така или иначе се случи в последните 10-12 години. Битува мнение, че обществото ни е все по-податливо на всякакви внушения именно поради дефицита на качествена журналистика. А този дефицит по никакъв начин не се компенсира с по-малко медии и журналисти и с пренатоварването на останалите в професията. Нещо подобно на ситуацията в администрацията...

Раздават си безсрамно високи бонуси

Наред с числеността на държавните служители, друга любима на медиите тема е тази за получаваните от тях бонуси. Емблематична в това отношение е публикация на „Сега“ от 20

⁹ <https://www.dw.com/bg/%D0%B4%D1%8A%D1%80%D0%B6%D0%B0%D0%B2%D0%BD%D0%B8%D1%8F%D1%82-%D1%81%D0%BB%D1%83%D0%B6%D0%B8%D1%82%D0%B5%D0%BB-%D1%82%D1%80%D1%8F%D0%B1%D0%B2%D0%B0-%D0%B4%D0%B0-%D0%B5-%D1%83%D1%81%D0%BC%D0%B8%D1%85%D0%BD%D0%B0%D1%82-%D0%B8-%D1%83%D1%87%D1%82%D0%B8%D0%B2-%D0%BE%D1%81%D0%BE%D0%B1%D0%B5%D0%BD%D0%BE-%D0%BF%D1%80%D0%B5%D0%B4%D0%B8-%D0%B8%D0%B7%D0%B1%D0%BE%D1%80%D0%B8/a-50322117>
----- www.eufunds.bg -----

януари 2023 г. под заглавието „НАП си е раздала рекордните 35 млн. лв. бонуси“¹⁰. Редица сайтове (presstv.bg/, dnesnews.bg/, novini247.com) копират дословно „новината“ и я разпространяват, като в някои случаи са използвани „авторски“ заглавия. Призът за журналистическа оригиналност при интерпретирането на информацията безспорно следва да бъде присъден на dnesnews.bg, който за по-голяма конвертируемост в социалните мрежи използва бомбастичното заглавие: „Пълна гуша! Голямо безобразие! НАП си раздаде 35 млн. бонуси“¹¹.

В цитираните публикации фигурират данни за получени бонуси в администрацията и в частност в приходната агенция, които традиционно по това време на годината се оповестяват от гражданско сдружение „Боец“. Същото, както се посочва в статията, „за поредна година осветява щедрото допълнително материално стимулиране (ДМС) в приходната агенция“. Начисляването и изплащането на ДМС в НАП, както и в повечето структури на държавната и местна администрация, е безспорен факт. Но поднасянето на информацията за това в медиите предполага обективност и точност, постижими чрез разграничаване от манипулативни и субективни внушения, което от своя страна изисква коректно изследване и представяне на получената информация. В случая подобно изследване липсва, поради което съзнателно или поради некомпетентност се допуска драстично изопачаване на фактите.

Какво се спестява на потребителя на информацията, за да бъде тя действително обективно поднесена?

С термина „бонус“ обичайно е прието да се обозначава стимулираща добавка към основното възнаграждение, която се получава при изпълнение на предварително зададени цели и изпълнени конкретни критерии за определен период от време. Макар да са дефинирани като допълнителни възнаграждения и макар да са заплащане „за постигнати резултати“, „бонусите“, изплащани в администрацията не са класическо допълнително материално стимулиране (ДМС), както се сочи в публикациите. **Тези „бонуси“ са част от заплатата на служителите** и това е последица от предприетата през 2012 г. и силно афиширана медийно тогава реформа (известна като реформата „Дянков“) в заплащането на държавните служители и работещите по трудово правоотношение в държавната администрация.

¹⁰ <https://www.segabg.com/hot/category-economy/nap-si-e-razdala-rekordnite-35-mln-lv-bonusi>

¹¹ <https://dnesnews.bg/%D0%BF%D1%8A%D0%BB%D0%BD%D0%B0-%D0%B3%D1%83%D1%88%D0%B0-%D0%B3%D0%BE%D0%BB%D1%8F%D0%BC%D0%BE-%D0%B1%D0%B5%D0%B7%D0%BE%D0%B1%D1%80%D0%B0%D0%B7%D0%B8%D0%B5-%D0%BD%D0%B0%D0%BF-%D1%81%D0%B8-%D1%80%D0%B0/>

Основните нововъведения (по същество орязвания) на реформата „Дянков“ включваха **премахване на допълнителното възнаграждение за придобит трудов стаж и професионален опит за зетите в държавната администрация** (т.нар. клас „прослужено време“), както и разделянето на индивидуалните заплати на части, от които изплащането на една част (основна) е задължително, а **друга част под формата на допълнително възнаграждение за постигнати резултати ще се предоставя в зависимост от степента на изпълнение на длъжността**. За реализиране на реформата бяха направени изменения в Закона за държавния служител и в Кодекса на труда и бяха приети редица подзаконовни нормативни актове, сред които и Наредбата за заплатите на служителите в държавната администрация (НЗСДА) в сила от 01.07.2012 г.. В НЗСДА изрично се посочва, че брутната заплата на служителите „се състои от основна заплата и допълнителни възнаграждения“, като **допълнителното възнаграждение за постигнати резултати е изрично посочено като вид допълнително възнаграждение, включено в брутната заплата на служителя**. То може да се изплаща четири пъти годишно - през април, юли и октомври за текущата година и през януари за предходната година“.

Изводът е, че коментираните в публичното пространство **плащания в НАП, както и във всяка друга администрация, не са никакви извънредни или специални премии, с които бюджетът разточителства своеволно и избирателно**. На практика т.нар. „бонуси“ са „отложена“ **част от възнаграждението на служителите**.

Изборът да се популяризира информация за предоставените „бонуси“ именно в Национална агенция по приходите не е случаен. Той е продиктуван от поне две причини:

- Броят на зетите в приходната агенция е най-голям в сравнение с останалите административни структури. В НАП работят 7895 души, на които според цитираните по-горе правила, се изплащат допълнителни възнаграждения за постигнати резултати на тримесечие – четири пъти в годината. Предвид броя на зетите, акумулираната обща стойност на допълнителните възнаграждения е в размер на 35 млн. за 2022 г. Размерът на сумата е една от причините именно НАП да бъде поставяна най-често в светлината на прожекторите, защото споменаването на десетки милиони с по-голяма лекота постига желанния ефект – масово споделяне на сензационна и бурно обществено недоволство.
- НАП е „бирникът“ на държавата и поради тази причина е естествено недолюбвана институция, чиито служители трудно могат да предизвикат обществената симпатия.

Информацията, че „*през трудната за България и наситена с кризи 2022 година в НАП отново са били раздадени солидни бонуси – „цели 35 млн. лева“*“, може да бъде оповестена и по

----- www.eufunds.bg -----

Този документ е създаден с финансовата подкрепа на Оперативна програма „Добро управление“, съфинансирана от Европейския съюз чрез Европейския социален фонд. Цялата отговорност за съдържанието на документа се носи от Синдикат на административните служители „ПОДКРЕПА“ и при никакви обстоятелства не може да се приема, че този документ отразява официалното становище на Европейския съюз и Управляващия орган.

следния начин: служителите на НАП са получавали средно по половин минимална работна заплата като допълнително възнаграждение за постигнати резултати. Не звучи толкова сензационно и респектиращо, но също е факт, защото при разпределянето на 35 млн. лева между 7895 служители, се получава стойност от средно 1108 лв. допълнително възнаграждение на тримесечие или средно по 369 лв. брутно на месец. Като се има предвид, че работещите на ръководни постове получават значително по-големи допълнителни възнаграждения, то средномесечният размер на допълнителното възнаграждение на редовите служители варира между 150 и 250 лв.

Ежегодно вече се популяризира и уточнението, че раздадените през предходната година в НАП „бонуси“ са на рекордна стойност. Това също е факт, но и той има своето логично и лесно обяснение. Ръстът на възнагражденията във всички сектори, в т.ч. и в публичния е наличен и видим. След като средствата за т.нар. „бонуси“ са обвързани процентно със средствата за заплати, то обяснимо е, че ръстът на заплатите води и до ръст на допълнителните възнаграждения за постигнати резултати. Доказателство за тази зависимост е сравнението между размера на „бонусите“, изплатени през 2021 и 2022 години. Разликата е около 10%, което е под средното за страната през същия период, доколкото наскоро публикувани данни на Евростат сочат, че разходите за заплати у нас са се повишили с 16% през 2022 г.

Изнасянето на данни за начислявани и изплащани „бонуси“ в администрацията трудно може да се определи като някакво сензационно „осветяване“ на тайна или скрита информация, защото тези действия, както стана ясно по-горе, са изрично и детайлно регламентирани в нормативни актове и са закономерен резултат от прилагането на нормативно установените правила.

Начисляването на допълнителни възнаграждения за постигнати резултати е естествена последица от модела на заплащане, заложен в нормативната уредба, създадена за реализиране на част от административната реформа от 2012 г. При иницирирането ѝ реформата „Дянков“ бе представена като нов модел, при който заплащането „на калпак“ ще се замени с начин на формиране на възнагражденията, който да отразява индивидуалните резултати на всеки от служителите. Синдикалисти многократно са предупреждавали, че този нов модел на формиране на заплатите не е постигнал целите си и че негативите от неговото прилагане значително надвишават ползите. Въведен бе механизъм, който създава субективна (често политическа) зависимост на служителите от ръководството на съответната административна структура. Вместо реално оценяване, което да послужи за справедливо определяне на размера на възнагражденията, атестирането се нагажда към финансовите наличности на съответната

администрация. Частта от заплатата, дължима като допълнително възнаграждение за постигнати резултати, често или не се изплаща въобще, или е в минимални размери. Все неща, които са лесно проверими от медиите, естествено, при минимално желание и професионализъм от тяхна страна.

Не си плащат осигуровките!

Друга основна линия, по която са атакувани държавните служители, са осигуровките, които се внасят директно от работодателя. Представители на работодателски организации, политици и други периодично клеймят „бюрократите“ за това, че не плащат сами осигуровките си. Така например доц. Щерьо Ножаров от УНСС и икономически съветник на Българската стопанска камара, пише¹²: „Негово Величество държавният служител по закон има право на задължително социално и здравно осигуряване.“ Всъщност такива са осигурителните права на всеки работник и служител в България. Но университетският преподавател подчертава, че „всичките тези чантаджии чакат работещото „простолудие“ да ги подсигури“. Всъщност осигуровките се плащат от работодателя, както тези на всички наети лица, но повторена хиляди пъти, тази манипулация оставя трайни следи в общественото съзнание и се заражда напрежение между заетите в частния сектор и работещите на държавна служба.

В този хор се включват дори и членове на правителствата. Министърът на здравеопазването Таня Андреева през 2014 г. предлага държавните служители сами да внасят здравните си осигуровки¹³. Следващият министър на здравеопазването Петър Москов пък предлага това да важи за държавни служители, които получават възнаграждения над определен месечен размер, в случая – 720 лв.¹⁴ В което няма нищо лошо, стига преди това тези средства да бъдат начислени в трудовите възнаграждения.

Същите тези се прокрадват периодично в медиите, като се критикува и настояването на синдикатите осигуровките първо да се включват в заплатите. Проблемът бил, че така или иначе

¹² <https://www.bia-bg.com/analyses/view/29141/>

¹³ <https://www.investor.bg/a/332-ikonomika-i-politika/170073-andreeva-predlaga-darzhavnite-sluzhiteli-sami-da-plashtat-zdravnite-si-vnoski>

¹⁴

<https://manager.bg/%D0%BE%D0%B1%D1%89%D0%B5%D1%81%D1%82%D0%B2%D0%BE/%D0%BC%D0%BE%D1%81%D0%BA%D0%BE%D0%B2-%D0%B8%D1%81%D0%BA%D0%B0-%D1%87%D0%B8%D0%BD%D0%BE%D0%B2%D0%BD%D0%B8%D1%86%D0%B8%D1%82%D0%B5-%D1%81-%D0%BD%D0%B0%D0%B4-720-%D0%BB%D0%B2-%D0%B7%D0%B0%BF%D0%BB%D0%B0%D1%82%D0%B0-%D0%B4%D0%B0-%D1%81%D0%B8-%D0%BF%D0%BB%D0%B0%D1%89%D0%B0%D1%82-%D0%B7%D0%B4%D1%80%D0%B0%D0%B2%D0%BD%D0%B8%D1%82%D0%B5-%D0%BE%D1%81%D0%B8%D0%B3%D1%83%D1%80%D0%BE%D0%B2%D0%BA%D0%B8>

-----
www.eufunds.bg

заплатите на държавните служители били високи („Защо държавните служители не си плащат осигуровките?“¹⁵). Доколко в конкретния случай журналистът познава темата, която коментира, говори фактът, че на финала споменава доходите на евродепутат, който бил... висш чиновник. Депутатите и евродепутатите не са държавни служители.

Впрочем, осигуровките се плащат директно само на заетите по служебно правоотношение (полагане на труд, регламентирано от Закона за държавния служител, а не от Кодекса на труда), които са 67% от всички държавни служители¹⁶. При наетите на трудов договор осигуровките първо се включват в брутното възнаграждение, след което се отчисляват и отново се внасят от работодателя. Но, както се вижда и от цитатите по-горе, в голяма част от публичните говорители има дефицити дори по отношение на това кои и колко са държавните служители. На този фон знанието за това кой, как и защо покрива осигурителните вноски се оказва висш пилотаж, а това е предпоставка за все по-устойчиво насаждане на митологеми в обществото.

ЗАКЛЮЧЕНИЕ

В заключение ще посочим, че очевидно е налице тенденция по създаване на все по-негативен образ на административните служители от публичния сектор в популистко търсене на политически дивиденди, акумулирани от нагласите на обществото. Оплюването на администрацията и хвърлянето на сензационни данни за нейната численост, раздутост и „привилегии“ се използват като аргументация за заклеяването ѝ като паразитираща клика от мързеливи и некомпетентни „калинки“.

На фона на все по-осезаемата икономическа криза, добавена към политическата такава през последните две години, всичко това способства за почти необратимото задълбочаване на започналия преди десетилетия процес на нарастване на недоверието към институциите, а оттам и към всички органи на държавната и местна администрация. Съкращенията в администрацията и „ограничаването на прекомерната бюрокрация“ са неизменно сред най-популярните предизборни обещания. Политиците имат интерес да изместват фокуса от всички важни за обществото теми и да насочват общественото негодувание към администрацията, която

¹⁵ <https://duma.bg/?go=news&p=detail&nodeId=103609>

¹⁶ Доклад за състоянието на администрацията 2021 г. https://iisda.government.bg/annual_report/564
-----
www.eufunds.bg

превръщат във „виновник“, а тя е всъщност само изпълнител на формираните от тях политики. Медиите не се противопоставят на този процес, а с охота го подпомагат.

Формулирани веднъж, обвиненията и митовете биват „официализирани“ чрез медиите. Публикациите им придават статут на „доказани истини“, „потвърдени от последна инстанция“. Сензационно поднесени и предизвикали очаквания интерес у гражданите, те безкритично се мултиплицират сред обществото. Социалните мрежи, от своя страна, създават нова принадлежна, но и много по-влиятелна върху обществените нагласи медийна среда, която черпи с пълни шепи от „официозите“, поставяйки по този начин „стикер“ за автентичност и достоверност на циркулиращата информация. Влязла в потока на „социалките“, информацията се модифицира до неузнаваемост, но не допуска възражения и корекции, защото вече е „сертифицирана“ от „авторитетни източници“.

Не е трудно да предвидим и крайния резултат от този процес - отчуждаване на гражданите от собствената НИ държава.

Колкото и късно да е за това, може би процесът е все още обратим, МОЖЕ БИ! Зависи от всички нас, ЗАЕДНО!